

...

Fővárosi Ítéltábla

10.Gf.40.468/2020/9.

A Fővárosi Ítéltábla a jogi képviselő (cím10., ügyintéző: ügyvéd ügyvéd) által képviselt felperes (cím2) felperesnek a jogi képviselő1 (cím3, ügyintéző: ügyvéd1 ügyvéd) által képviselt alperes1 (cím7) I. rendű, ügyvéd2 ügyvéd (cím8) által képviselt alperes2 (cím4) II. rendű, ügyvéd3 ügyvéd (cím5) által képviselt alperes3 (cím6.) III. rendű alperesek ellen elővásárlási jog megállapítása és tűrésre kötelezés iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2020. szeptember 24. napján meghozott 18.G.42.136/2019/27-II. számú ítélete ellen a felperes részéről 28. sorszámon benyújtott fellebbezés és a III. rendű alperes részéről Gf/3. sorszámon benyújtott csatlakozó fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla a III. rendű alperes csatlakozó fellebbezését elutasítja;

az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja;

kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 18.000 (Tizennyolcezer) forint + áfa, a II. rendű alperesnek 18.000 (Tizennyolcezer) forint jogorvoslati perköltséget;

megállapítja, hogy a III. rendű alperes 48.000 (Negyvennyolcezer) forint csatlakozó jogorvoslati illeték visszatérítését jogosult kérni.

Az ítélet ellen kizárólag a csatlakozó fellebbezés elutasítása tekintetében van helye a Kúriához címzett fellebbezésnek, melyet a határozat kézhezvételétől számított 15 napon belül kell a Fővárosi Ítéltáblához elektronikus úton benyújtani.

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét – melyben kérte annak megállapítását, hogy jogszabályon alapuló elővásárlási joga van az I. rendű alperes

kizárólagos tulajdonában álló helyrajzi szám1 hrsz. alatt felvett, természetben cím7 szám alatt lévő, 1.233 m² területű, kivett lakóház, udvar, gazdasági épület megjelölésű épület (a továbbiakban: perbeli ingatlan) megvételére; kérte továbbá a II. és a III. rendű alpereseket a megállapításban foglaltaknak a tűrésére kötelezni – elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperes részére 38.100 forint, a II. rendű alperes és a III. rendű alperes részére fejenként 30.000 forint perköltséget.

[2] Határozata indokolásában kifejtette, hogy a kereset az 1952. évi III. törvény (rPp.) 123. §-a szerinti jogszabályi feltételeknek megfelel, mert a felperes az elővásárlási joga I. rendű alperes általi elismerése hiányában a bíróságtól jogvédelem biztosítását kérheti, a jogviszony természeténél fogva teljesítést nem követelhet.

[3] A perbeli ingatlan tulajdonjogának adásvétel útján történő értékesítésére az I. rendű alperes részéről közzétett pályázati felhívásra a III. rendű alperes adta a legkedvezőbb vételi ajánlatot, mivel az adásvételi szerződés nem jött létre, ezért a felperesnek nem áll fenn olyan joga, amelynek a megóvása érdekében az ajánlattevővel szemben jogvédelmet kérhet.

[4] Az elsőfokú bíróság rögzítette a közhiteles ingatlan-nyilvántartási tulajdoni lap alapján, hogy a perbeli ingatlan 1/1 arányú tulajdonosa az I. rendű alperes; a közhiteles cégnyilvántartás adatai szerint pedig az egyedüli tagja és alapítója a Magyar Állam, tulajdonosi jogait a Földművelésügyi Minisztérium gyakorolja. Ez a tulajdonosi joggyakorlás egyértelműen a Magyar Állam tulajdonát képező társasági részesedéshez fűződik, egyébként az I. rendű alperes végelszámolást megelőző cégvezetése sem köthető az államhoz.

[5] Mindezért a jogvita elbírálása során abból kellett kiindulni, hogy a perbeli ingatlan tulajdonosa az I. rendű alperes, aki önálló, elkülönült jogalanyisággal rendelkező jogi személy.

[6] A 2013. évi V. törvény (Ptk.) rendelkezéseit minden vagyponra, így a perbeli ingatlan vonatkozásában is alkalmazni kell, ezért alapvető jelentősége van a Ptk. 3:1. § (5) bekezdésében foglaltaknak, mely abból a polgári jogi alapelvből indul ki, hogy a jogi személy az alapítótól és tagtól elkülönül, illetve saját tagjától is elkülönült vagyonnal rendelkezik, ez az alapelv pedig akkor is irányadó, ha az alapító tag a Magyar Állam.

[7] Az elsőfokú bíróság nem osztotta a felperesnek azt az érvelését, hogy a Magyar Állam tulajdonában álló társasági részesedéssel rendelkező társaságnak apport útján juttatott vagyon állami tulajdonnak minősül. Ugyanis ebben az esetben is csak a társasági részesedés állami vagyon, de az ingatlan tulajdonosa továbbra is az a gazdasági társaság, amelyik az ingatlan-nyilvántartásba be van jegyezve. Erre kell következtetést levonni az állami vagyonról szóló 2007. évi CVI. törvény (Ávtv.) 1. § (2) bekezdésének c) pontjában és a nemzeti vagyonról szóló 2011. CXCVI. törvény (Nvtv.) 1. § (2) bekezdésének c) pontjában foglaltakból, ezek a taxatív felsorolások állami tulajdonként az állam tulajdonában álló dolgot ismerik el, továbbá állami vagyonként nevesítik az államot megillető társasági részesedést.

[8] A bírói gyakorlat sem tekinti közvetett állami tulajdonnak az államot megillető tagi részesedés következtében az alapítótól elkülönült gazdasági társaság tulajdonát képező vagyont. Ettől eltérő jogi következtetést a felperes által hivatkozott 8/2016. (IV. 6.) AB határozatból sem lehet levonni, utóbbi ugyanis csak azt a kérdést vizsgálja, hogy a Magyar Nemzeti Bank (MNB) által alapított alapítványok esetében az alapítás során juttatott közpénz felhasználására, illetve az azzal való gazdálkodásra vonatkozó adatok megismerhetőek-e.

[9] A felperes által ugyancsak hivatkozott Kúriai döntések is a közadatok megismerhetőségének a körét vizsgálják, a közadatok megismerhetőségének megállapításából pedig nem lehet levonni olyan következtetést, hogy az állami alapítású gazdasági társaság vagyona – amennyiben közfeladatot lát el – állami vagyonnak minősül.

[10] Rámutatott az elsőfokú bíróság arra is, amennyiben az ingatlan-nyilvántartás adataitól eltérő személyt kellene egy esetleges bírósági gyakorlat alapján tulajdonosnak tekinteni, akkor az sértené az ingatlan-nyilvántartás közhitelességének az elvét és nagyfokú jogbizonytalanságot idézne elő.

[11] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a perbeli ingatlan állami vagyoni jellegére abból sem lehet következtetni, hogy azt a felszámolási eljárásban nyilvános, elektronikus pályázati eljárás útján értékesítik, illetőleg a felszámoló személyéből sem következik a felperes által állított vagyoni jelleg. Az értékesítés ezen formáját nem állami vagyoni értékesítésnél nem zárja ki az 1991. évi XLIX. törvény (Csódtv.), az értékesítés választott módja, a felszámoló személye, vagy az, hogy a pályázati kikötés szerint csak átlátható szervezettel lehet szerződést kötni a vagyon állami vagyonba való tartozását önmagában még nem alapozza meg.

[12] Nem fogadta el a felperesnek azt az érvelését sem, hogy az érdemi döntés meghozatala során köti az elsőfokú bíróság 26.G.43.082/2017/58. számú ítéletének az indokolása, amely rögzíti a perbeli ingatlan állami vagyoni jellegét.

[13] A felperes azt helyesen adta elő, hogy nem csak a határozat rendelkező része ítélt dolog, melyhez pozitív jogerő hatás járul, hanem az indokolásban kifejtett mindazon részek is, melyek a rendelkező résszel egységesen alkotják magát az érdemi döntést.

[14] A kft.1 által a jelen per alperesei ellen indított perben meghozott döntés arra vonatkozott, hogy alaptalan a kereseti kérelem a felperes és az I. rendű alperes közötti adásvételi szerződés létrejöttének, a II. rendű alperes javára bejegyzett elővásárlási jogot alapító szerződés semmisségének, valamint a tulajdonjog felperesi megszerzésének a megállapítása iránt, a felperes másodlagos keresetére tekintettel pedig a bíróság elutasította

azt a kereseti kérelmet is, mely a pályázat útján létrejött adásvételi szerződés semmisségének a megállapítására irányult.

[15] A Fővárosi Törvényszék 26.G.43.082/2017/58. számú ítéletét felülbíráló Fővárosi Ítéltábla nagyrészt eltérő alapra helyezkedett a döntés indokolását tekintve, melyből ítélt dolognak azt kell tekinteni, hogy szerződéskötés hiányában az adásvételi szerződés semmisségének a megállapítása iránti kereseti kérelem tényalap nélküli; a felperes tulajdonszerzése megállapításának akadályát képezi, hogy eleve kizárt a bírói út lehetősége a pályázati kiíró döntési jogkörének az átvételére; az elővásárlási jogot alapító szerződés megtámadására pedig nem rendelkezett a perbeli legitimációját megalapozó jogi érdekekkel.

[16] A perbeli ingatlan állami vagyonba tartozása ezeket a kérdéseket nem érinti, tehát nem lehet az ítéletnek az állami vagyonba tartozásra vonatkozó indokolási részét ítélt dolognak tekinteni.

[17] A fentiekre figyelemmel az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a perbeli ingatlan nem állami tulajdon, ezért nem alkalmazható az 1993. évi LXXVIII. törvény (Lakás tv.) 59. §-a, vagyis ezen jogszabályi rendelkezés alapján a felperest, mint a bérlőt elővásárlási jog nem illeti meg, ezért a kereseti kérelmet elutasította.

[18] Az ítélet ellen a felperes fellebbezést, a III. rendű alperes csatlakozó fellebbezést terjesztett elő.

[19] A felperes a fellebbezésében kérte elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a keresetének történő helyt adást; másodlagosan a rPp. 252. § (2) bekezdése alapján történő hatályon kívül helyezését.

[20] Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság által feltárt tényállás pontatlan, a határozat indokolása nem tartalmazza, hogy a rPtk. hatálya alatt, a Lakás tv.-re utalással megkötött bérleti szerződése alapján 2030. január 1-től opció illeti meg a bérleti jogviszony 2034. december 31-ig történő meghosszabbítására és kiemelten fontos érdeke fűződik ahhoz, hogy a jogát gyakorolhassa. Annak tudatában létesített tartós bérleti jogviszonyt, hogy állami tulajdont bérel, teljes biztonságot jelentett számára esetleges értékesítés esetére, hogy jogszabályon, a Lakás tv.-en alapuló elővásárlási joga van.

[21] A per eldöntése szempontjából jelentős az a tény is kimaradt, hogy az alapítói jogok gyakorlása a végelszámolás alatt, 2015. december 18-tól visszakerült a Magyar Nemzeti Vagyonkezelő Zrt.-hez.

[22] A felperes és a vele azonosan bérlő II. rendű alperes a perbeli ingatlan zavartalan használatát egymás között 2017. május 3-án kelt megállapodásban rögzítették, ez is hiányzik az ítélet tényállásából, holott lényeges, mert állami tulajdonban lévő ingatlan esetén az elővásárlási jogra jogosultak azt az érdekeltségük arányában gyakorolhatják, melynél meghatározó a megállapodás tartalma.

[23] Kimaradt az a nélkülözhetetlen tényállási elem is, hogy az elsőfokú ítélet által is említett, a kft.1 által indított per jogerős elbírálásáig jelen per felfüggesztésre került, mert az előzményinek tekintett per állást foglalhat a perbeli ingatlan állami tulajdoni jellegének a kérdésében.

[24] Sérelmezte továbbá, hogy az elsőfokú ítélet nem tartalmazza a felperes teljes kereseti kérelmét, azt sem, hogy a perindítás tényének feljegyzése és az ideiglenes intézkedés iránti kérelme egyaránt elutasításra került.

[25] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytelenül értelmezte az állami tulajdon fogalmát, valamint a Ptk.-nak a jogi személy tagoktól elkülönült vagyonára vonatkozó rendelkezéseit.

[26] A vagyoni jelleg megítélése tekintetében ugyanis nem hagyható figyelmen kívül, hogy a perbeli ingatlant a Magyar Állam apportként, vagyis ingyenes juttatásként adta az I. rendű alperesi jogelőd tulajdonába. Az apportálást nyilvános pályázat nem előzheti meg, ezért téves az elsőfokú bíróságnak az az álláspontja, hogy a törvényi garanciáknak az apportálás során már érvényesülnie kell, ennek az ellenkezője igaz, az apport célzott vagyoni juttatás, így pályáztatás nélkül lehet vele élni.

[27] Véleménye szerint a társasági jogi rendelkezéseket az élet és az idő múlása felülírta, egyszemélyes gazdasági társaságok esetében gyakorlatilag a tag felelőssége a vagyoni helytállás kapcsán már nem különül el a saját, illetve a társasági vagyont illetően.

[28] Amennyiben az elsőfokú bíróság álláspontja helytálló lenne a vagyon jellegének a megítélésénél, akkor egyszerű lenne az állami vagyon kijátszása, melyre lehetőséget adna az apportálás, majd az azt követő szabad értékesítés, mellyel kikerülhető lenne a pályáztatás, az átláthatóság, a vagyonnal történő elszámolás. Attól, hogy a jogi személy vagyona elkülönül az alapító vagyonától, még lehet alapítói vagyon, nem tűnhet el annak az állami jellege. Kétségtelen, hogy a „közvetett állami tulajdon” nem ingatlan-nyilvántartásba bejegyezhető kategória, de jelen ügyben egy olyan bérlő jogairól kellett döntenie, aki joggal bízott abban, hogy állami ingatlant bérel, ezért nem szükséges, hogy az elővásárlási jogát szerződéssel biztosítsa.

[29] Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a Kúria általa felhívott Pfv.IV.20.054/2015/5., Pfv.IV.20.0391/2016/4. és Pfv.IV.20.197/2012/4. számú ítéleteiben foglaltakat, azok ugyanis irányadóak a közvetett állami tulajdon meghatározása vonatkozásában, melyet nem ront le a perek tárgya, az, hogy az érintett társaságok közfeladatot ellátónak minősültek.

[30] Tévesen hagyhatta figyelmen kívül az elsőfokú bíróság a 8/2016. (IV. 6.) AB határozatban foglaltakat is, melynek érdemi része analógiaként alkalmazható lett volna, függetlenül attól, hogy annak közvetlen tárgya MNB alapítványok adataira vonatkozott. Az Alkotmánybíróság hivatkozott határozatának 22. pontja visszautal az Nvtv. 1. § (2) bekezdésének c) pontjára, mely szerint nemzeti vagyona tartoznak az állam vagy a helyi önkormányzat tulajdonában lévő pénzügyi eszközök, továbbá az államot vagy a helyi önkormányzatot megillető társasági részesedések. Az állami tulajdonban álló MNB-nek az általa alapított gazdasági társaságban fennálló kizárólagos vagy többségi részesedése és pénzügyi eszközei tehát – közvetett – állami tulajdonnak minősülnek, a nemzeti vagyona tartoznak.

[31] A Fővárosi Törvényszék a 26.G.43.082/2017/13. számú ítéletében a 8/2016. (IV. 6.) AB határozatnak a 22. pontját felhívva egyértelműen rögzítette a perbeli ingatlan állami vagyoni jellegét, kifejtette, hogy az apportálás révén a vagyon, azaz az ingatlan nemzeti vagyoni jellege nem tűnik el, megmarad; állást foglal továbbá abban is, hogy az I. rendű alperes közfeladatot ellátónak minősül.

[32] A Fővárosi Ítéltábla a 10.Gf.40.077/2019/113. számú ítéletében az állami tulajdoni jelleg tekintetében nem helyezkedett eltérő álláspontra, a fenti körben felülbírálatra nem került sor, lényegtelen, hogy milyen okból, jelentősége annak van, hogy ennek hiányában az elsőfokú bíróság által elfoglalt jogi álláspontot tartalmazó határozat lett jogerős.

[33] A Kúria a Fővárosi Ítéltábla fenti ítéletét a Pfv.VI.21.263/2019/13. számú ítéletével hatályában fenntartotta.

[34] Mindezt az elsőfokú bíróság tévesen hagyta figyelmen kívül annak ellenére, hogy a felperes részletesen kifejtette a res iudicata fennállására vonatkozó álláspontját, azt, hogy az anyagi jogerő pozitív hatása az, hogy a fent hivatkozott határozatok tartalmát irányadónak kell tekintenie a feleknek, a bíróságoknak és más hatóságoknak is, míg a negatív hatása az, hogy a vagyoni jelleg tekintetében res iudicatanak minősül.

[35] A Kúria határozatával hatályában fenntartott jogerős ítélet a keresetről döntött, azon nem terjeszkedett túl, az elutasító ítélet indokolása pedig szerves egységben áll a rendelkező résszel, ítélt dolgot képez, így a bíróságok számára is irányadó.

[36] Többségi jogelméleti álláspont az, hogy az ítéletnek nem csak a rendelkező része, hanem az indokolása is jogerőre emelkedik, jogerőhatás a kereset feletti döntéshez kapcsolódik, különösen ilyen helyzet áll fenn az elutasító ítéletek esetén, ezeknél ugyanis csak az indokolásból tűnik ki, hogy milyen követelést, milyen érdemi, tárgyi jog alapján utasított el a bíróság.

[37] Mindezért téves az elsőfokú bíróság ítélt dologra vonatkozó eltérő álláspontja, ugyanis pusztán azért, mert a másodfokú bíróság az állami tulajdon kérdésében nem bírálta felül az elsőfokú bíróság által elfoglalt álláspontot, nem következik az, hogy az indokolással együtt jogerős határozatot nem kell figyelembe venni.

[38] A felperes a véleménye alátámasztására hivatkozott a BH2015. 14. és a BH2002. 235. számú eseti döntésekben foglaltakra.

[39] A III. rendű alperes a csatlakozó fellebbezésében kérte elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a felperes keresetének történő helyt adást; másodlagosan a hatályon kívül helyezését.

[40] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a Ptk. 3:1. § (5) bekezdésében foglaltak téves értelmezésével vonta le azt a következtetést, mivel a jogi személy vagyona az alapítójától elkülönül, így az állami vagyon, a tulajdon is kikerül az állam tulajdonából; a jogi személy elkülönült vagyona nem jelenti azt, hogy a továbbiakban nem a nemzeti vagyon részét képezi.

[41] Az I. rendű alperes állam által létrehozott gazdasági társaság, erre tekintettel a juttatott vagyon állami vagyon, a vagyoni juttatás révén gazdálkodik, melynek eredménye a gazdasági társaságon keresztül az állam tulajdonába kerül.

[42] A Magyar Állam 100%-os tulajdonosának képviselőjében eljáró MNV Zrt. beleszól az I. rendű alperes működésébe, továbbá nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy az I. rendű alperes elszámolási számláját kizárólag a Magyar Államkincstár kezeli és a perbeli ingatlanból származó bevétel, mint a juttatott vagyonnal történő gazdálkodás eredménye a kezelt számlán jelenik meg.

[43] Az elsőfokú bíróság nem hagyhatta volna figyelmen kívül a 26.G.43.082/2017/58. számú ítéletben foglaltakat, mely határozatot a Fővárosi Ítéltábla a 10.Gf.40.077/2019/13. számú ítéletével helybenhagyott, azt pedig a Kúria Pfv.VI.21.263/2019/13. számú ítéletével hatályában fenntartotta. A felülbírált elsőfokú ítélet indokolásában szerepel, hogy a perbeli ingatlan nemzeti vagyoni jellege az apportálása révén nem tűnt el, figyelemmel a 8/2016. (IV. 6.) AB határozat 22. pontjában foglaltakra.

[44] A kft.1 által indított perre tekintettel a jelen per felfüggesztésre került arra hivatkozással, hogy a döntés előkérdése a felperes jogszabályon alapuló elővásárlási jogának a megállapításához. A felfüggesztő végzés ellenére a jogerős ítéletben foglaltak mégis tévesen figyelmen kívül maradtak az elsőfokú ítélet meghozatalakor.

[45] A III. rendű alperes egyebekben osztotta a felperes anyagi jogerő pozitív és negatív hatására vonatkozó fellebbezési érvelését, az ítéletnek ugyanis nem csak a rendelkező része, hanem az indokolása is jogerőre emelkedett. Az indokolás szoros logikai egységben van az érdemi döntést tartalmazó rendelkezéssel, mely különösen igaz a keresetet elutasító ítéletekre, mindezért az elsőfokú bíróság számára az előzményi ítéletben foglaltak, a perbeli ingatlan állami vagyoni jellegére vonatkozó megállapítás irányadó lett volna.

[46] Az I. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását, a felperes perköltségében marasztalását; álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és abból helytálló jogi következtetéseket vont le.

[47] Az Ávtv. 1. § (2) bekezdése taxatív felsorolást tartalmaz, amelybe a perbeli ingatlan nem tartozik; az Ávtv. 1. § (2) bekezdésének b) pontja szerint továbbá állami vagyonnak minősül minden vagyon, amely vonatkozásában törvény az állam kizárólagos tulajdonjogát nevesíti, a perbeli ingatlanra vonatkozóan ilyen törvényi rendelkezés nincs.

[48] Az 1997. évi CXLI. törvény (Inyvtv.) 16. § a) pontja szerint az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezhető a tulajdonjog, illetőleg állami tulajdonban álló ingatlan esetében az állam tulajdonosi jogait gyakorló szervezet és a vagyonkezelői jog. A perbeli ingatlan tulajdoni lapja tulajdonosként az I. rendű alperest tünteti fel, állami tulajdonjogra utaló bejegyzést nem tartalmaz.

[49] Az Ávtv. 33. § (1) bekezdése az állami vagyon tulajdonjoga átruházásának esetét kifejezetten a vagyon gazdasági társaság részére nem pénzbeli szolgáltatásként történő nyújtására is érti. Ebből következően a jogszabály szerint az állami vagyon gazdasági társaságba történő apportálásával az állami vagyon elidegenítése megtörténik, tehát ezt követően már nem állami vagyon, az ekként apportált vagyon állami megóvását a jogalkotó nem azzal biztosítja, hogy továbbra is alkalmazni rendeli az Ávtv. állami vagyona vonatkozó rendelkezéseit, hanem magának az apportálásnak a folyamatára alkalmazza a garanciális jogszabályi biztosítékokat.

[50] Álláspontja szerint az Ávtv. 35. §-a alapján közvetetten is megállapítható, hogy a perbeli ingatlan nem tartozik az állami vagyon körébe. Az Ávtv. 35. § (1) bekezdése szerint

az értékesítést végzőnek a vagyon tulajdonjogának átruházását versenyeztetéssel kell megkísérelnie; az Ávtv. 35. § (2) bekezdése rögzíti, hogy mikor lehet mellőzni a versenyeztetést, a b) pont szerint az állami vagyon gazdasági társaság részére, nem pénzbeli vagyoni hozzájárulásként történő rendelkezésre bocsátása esetén. Kiemelte, ha az Ávtv. az állami vagyon elidegenítése fejezetben, a vagyon tulajdonjogának átruházására vonatkozó rendelkezésben rögzít egy olyan esetet, ami a perbeli ingatlan esetében is megvalósult, akkor nyilvánvaló, hogy az elidegenítés megtörtént, a tulajdonjog átruházásra került, az ingatlannak pedig egyszerre kettő 1/1 arányú tulajdonosa nem lehet.

[51] Az Alaptörvény 38. cikke szerint az állam tulajdona nemzeti vagyon, az Nvtv. 1. § (2) bekezdése rögzíti, hogy mi tartozik a nemzeti vagyonba, a 2. § pedig azokat a tételeket nevesíti, amelyek nemzeti vagyonba tartoznak ugyan, de az Nvtv. hatálya nem terjed ki rájuk. Az Nvtv. nem tartalmaz olyan rendelkezést, amely alapján a perbeli ingatlan nemzeti vagyonba tartozónak minősülne.

[52] Téves az a fellebbezési érvelés is, hogy az állami vagyon értékesítése apportálást közbe iktatva alkalmas a nyilvánosság és az elszámolási kötelezettség kikerülésére. A Magyar Állam tulajdonosi jogait megtestesítő üzletrész állami vagyon, de az I. rendű alperes vagyona már a saját tulajdonában van, ugyanakkor azzal nem szabadon gazdálkodik, az Ávtv. 30. § (1) bekezdése szerint az állam nevében tulajdonosi jogokat gyakorló szervezetek kötelesek érvényesíteni a cégvezetés felelősségét, valamint a közérdek érvényesülését biztosító vagyongazdálkodást.

[53] Az I. rendű alperes esetében az Ávtv. 20. § (4) bekezdésének d. pont dc) alpontja szerint alapítói határozattal jogosult az MNV Zrt. a társaság gazdálkodása, irányítása, működése tekintetében döntést hozni, az alapító okirat 7.2 pontjából és 13. pontjából kitűnően az alapító kizárólagos hatáskörébe tartozó ügyekben való döntés túlmutat egy magántulajdonban álló gazdasági társaság létesítő okiratánál, szűk mozgásteret engedve a társaság ügyvezetésének. Ezek az eszközök biztosítják, hogy az I. rendű alperes a saját tulajdonával történő gazdálkodás során (ami nem állami vagyon) érvényesüljenek a nem üzleti szempontok, mivel gazdálkodása a Magyar Állam tulajdonában álló üzletrész értékére nyilvánvalóan hatással van.

[54] Az I. rendű alperes hivatkozott a 254/2007. (X. 4.) Korm. rendelet 6. § (4) bekezdésében foglaltakra is, mely szerint az MNV Zrt. dönt az állami vagyonelem gazdálkodó szervezet részére nem pénzbeli vagyoni hozzájárulásként történő tulajdonba, használatba adásáról vagy más módon történő rendelkezésre bocsátásáról; az MNV Zrt. eljárására a létesítő okirata és az Nvtv. tartalmaz rendelkezéseket.

[55] Véleménye szerint a Kúria fellebbezésben is hivatkozott döntései eltérő tárgyban, közérdekű adat kiadása iránti perben meghozott határozatok, vita tárgyát az képezte, hogy a kezelt adatok közérdekűek vagy sem.

[56] A felperes által hivatkozott AB határozat 20. és 22. pontjainak az ismertetésével, valamint nyelvtani értelmezésével kifejtette, hogy az Alkotmánybíróság nem a jogvitában érintett gazdasági társaságok pénzügyi eszközeit vonta állami tulajdonba, hanem az MNB pénzügyi eszközeit, ezt az értelmezést erősíti, hogy az AB határozat 22. pontjának első mondata idézi az Nvtv. 1. § (2) bekezdésének c) pontját, amely szerint nemzeti vagyona tartoznak az állam vagy a helyi önkormányzat tulajdonában lévő pénzügyi eszközök, továbbá az államot vagy a helyi önkormányzatot megillető társasági részesedések; nem vont le olyan következtetést, amely szerint az állam tulajdonában álló dolognak minősülne olyan ingatlan, amely az állam – mint egyedüli tag/alapító – „tulajdonában álló” gazdasági társaság tulajdonában áll.

[57] Alaptalan a fellebbezési érvelés a res iudicata vonatkozásában is, a kft.1 által indított perben a felperesi kereset elutasításra került, jelen per I. és II. rendű alperese lett pernyertes.

[58] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet részben megváltoztató határozatában azt rögzítette, hogy a II. rendű alperes elsődleges fellebbezési kérelmének a megalapozottsága folytán a másodlagos kérelem elbírálására a rPp. 253. § (3) bekezdése alapján nem tért át, mellőzte a perbeli ingatlan állami vagyoni jellegének a vizsgálatát, az e körben elfoglalt ítéleti álláspont felülbírálatát.

[59] Ebből következően sem a Fővárosi Ítéltábla, sem a Kúria nem vizsgálta a perbeli ingatlan állami jellegét, tehát a határozataik nem értelmezhetők akként, hogy az első fokon eljáró törvényszéki állásponttal e körben egyetértettek volna.

[60] A II. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását, a felperes másodfokú perköltségében marasztalását.

[61] Álláspontja szerint helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság azt, hogy a perbeli ingatlan nem képezi az állami vagyon részét, ezért arra nem alkalmazható a Lakás tv. 59. §-a.

[62] Maradéktalanul osztotta az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, hogy a Ptk. 3:1. § (5) bekezdésében rögzített alapelvet minden vagyonra alkalmazni kell, amennyiben a jogi személy vagyona nem különülne el az alapítótól, az súlyos jogbizonytalanságot eredményezne és kiüresítené a jogi személyek létét, adott gazdasági társaság részére juttatott vagyon ugyanis vagy továbbra is az alapító vagyona vagy a gazdasági társaság vagyona, egyszerre a kettő bizonyosan nem lehet.

[63] Amennyiben a Magyar Államot kellene tekinteni a perbeli ingatlan tulajdonosának, akkor rendelkezési jogosultsága lenne, azaz annak a tulajdonjogát másra átruházhatná, ebből pedig az következik, hogy az értékesítésre az I. rendű alperes helyett lenne jogosult annak ellenére, hogy az ingatlan-nyilvántartásba tulajdonosként az utóbbi a bejegyzett. Ez súlyosan sértené a közhitelesség elvét, ugyanis, ha valaki az ingatlan-nyilvántartásban tulajdonosként van feltüntetve, akkor azt a személyt vagy szervezetet kell az adott ingatlan tulajdonosának tekinteni.

[64] Az Nvtv. és az Ávtv. egyaránt taxatív felsorolást ad arra vonatkozóan, hogy mi minősül állami vagyonnak, kizárólag az állam által alapított gazdasági társaságokban fennálló tagsági jogviszonyt megtestesítő értékpapírt és az államot megillető egyéb társasági részesedést nevesítik, az állam által alapított gazdasági társaságok vagyont nem, a felsorolások kógensek, a taxatív jellegük miatt önkényesen nyilvánvalóan nem bővíthetők.

[65] A fellebbezésben hivatkozott határozatok mindegyike kizárólag adatvédelmi szempontból vezette le azt, hogy mi minősül közpénzzel való gazdálkodásnak, azokban a perekben vizsgálat tárgyát az képezte, hogy az állam által az adott gazdasági társaság részére juttatott vagyonnal végzett gazdasági tevékenység közfeladatnak tekinthető-e és az ezzel összefüggésben keletkezett adatokat közérdekű adatoknak kell-e minősíteni.

[66] A közérdekű adatok kiadása iránti perben a bíróságnak azt kell vizsgálnia, hogy a társaság vagyona az államtól származik-e és ha igen, akkor állami vagy helyi közfeladatot lát-e el és amennyiben erre igenlő válasz adható, akkor az adatok kiadására köteles. Azonban ezekben az eljárásokban azt nem kell vizsgálni, hogy a gazdasági társaság vagyonának ki a tulajdonosa, mindezért önmagában az, hogy adott gazdasági társaság gazdálkodási adatai közérdekű adatok, még nem engedi meg annak a következtetésnek a levonását, hogy a juttatott vagyont állami vagyonnak kell tekinteni.

[67] Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a 26.G.43.082/2017/58. számú ítélet indokolása nem kötötte. Ennek a pernek ugyanis nem az volt a tárgya, hogy a perbeli ingatlan az állami vagyon részét képezi-e vagy sem, az utóbbi vizsgálatára kizárólag akkor kerülhetett volna sor és teremthetett volna ezáltal ítélt dolgot, ha megállapítást nyer, hogy a pernek a felperese adta a legkedvezőbb ajánlatot. Mivel nem minősült a legelőnyösebb ajánlattevőnek, a II. rendű alperes javára elővásárlási jogot alapító szerződés semmisségének a megállapításához szükséges keresetőségi joggal nem rendelkezett, ezért nem volt vizsgálható érdemben az elővásárlási jogot alapító szerződés semmisségének a kérdésköre, az e vonatkozásban előadott érvelése, ezáltal a perbeli ingatlan nemzeti vagyonba tartozása sem.

[68] Ennek ellenére az eljáró bíróság a kereseti kérelmen túlterjeszkedve az ítélet indokolásában mégis rögzítette azt, hogy a perbeli ingatlan állami vagyon, ez a megállapítás azonban nem az érdemben elbírálgatható keresethez kapcsolódott, ezért a felperes saját érvelési logikája szerint sem teremtett res iudicatum. A jogerő következményei ugyanis csak a bíróság

által érdemben elbíráható kereseti kérelem vonatkozásában meghozott bírósági döntéshez fűződnek, az azon kívüli ténymegállapításokhoz, jogi okfejtésekhez nem.

[69] A fellebbezésben foglaltaktól eltérően az eljárás felfüggesztésére nem azért került sor, mert az előzményinek tekintett perben várható volt a perbeli ingatlan állami tulajdoni kérdésében történő döntéshozatal, hanem azért, mert a felperes eredeti kereseti kérelme arra is irányult, hogy a bíróság állapítsa meg, vele szemben hatálytalan az I. és a III. rendű alperesek közötti adásvételi szerződés. A szerződés megkötésére azonban nem került sor, ez pedig a kereseti kérelemtől e körbeni elállásra adott alapot.

[70] A III. rendű alperes csatlakozó fellebbezése kizárt, a felperes fellebbezése nem megalapozott.

[71] A rPp. 244. § (1) bekezdése szerint a csatlakozó fellebbezés a fellebbező fél ellenfele által igénybe vehető rendes fellebbviteli perorvoslat, melyben a fél a megtámadott határozat fellebbező fél terhére történő megváltoztatását kérheti – értelemszerűen a jogintézmény járulékoságából adódó korlátok között –, ebből következően nincs helye csatlakozó fellebbezés előterjesztésének annak érdekében, hogy a fellebbviteli bíróság a fellebbező fél kérelmének adjon helyt.

[72] A csatlakozó fellebbezésében a III. rendű alperes nem az elsőfokú ítélet felperes terhére történő megváltoztatását, hanem ellenkezőleg, a keresetnek helyt adó ítéleti döntés meghozatalát kérte, erre azonban nincs eljárásjogi lehetőség, ezért a rPp. 244. § (3) bekezdésének az alkalmazásával a kizárt csatlakozó fellebbezés elutasításának volt helye, melyből következően a Fővárosi Ítéltábla a jogorvoslati eljárást a csatlakozó fellebbezést figyelmen kívül hagyva, a felperes fellebbezése alapján folytatta le.

[73] Az elsőfokú bíróság az eljárásjogi szabálysértés nélkül meghozott ítéletében a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta és abból helytállóan jutott a kereseti kérelem alaptalanságára.

[74] A fellebbezésben foglaltaktól eltérően az elsőfokú ítélet indokolása nem hiányos, a rPp. 221. § (1) bekezdésében foglaltaknak maradéktalanul megfelelt.

[75] A határozat indokolásának kötelező eleme a tényállás, mely a perbeli jogvita elbírálásához szükséges esemény- és pertörténeti tények rögzítése. Az utóbbi körébe a tárgyalás berekesztésekor végleges kereseti, viszontkereseti kérelem, ellenkérelem, valamint az eljárás során hozott azoknak a végzéseknek az ismertetése tartozik, melyeket a fél csak az ítélet elleni fellebbezésében sérelmezhet.

[76] A fellebbezésben foglaltaktól eltérően az ítéletben a releváns eseménytörténeti tényállás teljeskörűen rögzített, a felperes által hiányolt elemek – a bérleti jogviszony meghosszabbítására vonatkozó jogosultság, a II. rendű alperessel kötött használati megállapodás, az MNV Zrt. alapítói joggyakorlása – az érdemi döntésre kiható jelentőséggel nem bírtak, azok figyelembevétele sem adott volna alapot eltérő jogi következtetés levonására, az utóbbit eredményező, tényleges összefüggést a jogorvoslati kérelem sem tartalmazott.

[77] Az eljárás irataiból kitűnően az elsőfokú bíróság a felperes által érvényesített jogot az ítéletében a tárgyalás berekesztésekor aktuális kérelmével egyezően, helytállóan rögzítette, a fellebbezés sem nevesített e körben konkrét hiányt.

[78] Az eljárás során az ideiglenes intézkedés, perfeljegyzés iránti kérelem tárgyában meghozott 18.G.40.395/2018/4., 18.G.40.395/2018/14. számú és a tárgyalás felfüggesztését elrendelő 18.G.40.395/2018/26. számú végzés önállóan fellebbezhető határozat, ebből következően azok ismertetésére az elsőfokú bíróságnak az ítélet indokolásában nem kellett kitérnie.

[79] A perbeli ingatlan vagyoni jellegének a vizsgálata nem ütközött a rPp. 229. § (1) bekezdésébe, az ezen jogszabályi rendelkezés alkalmazásához fűződő egységes bírói gyakorlat szerint az anyagi jogerő tárgya a keresettel (vizontkeresettel) érvényesített jogról való döntés, az annak alapjául szolgáló, ahhoz szorosan kapcsolódó releváns tények és jogi okfejtések, ezek utóbb a perben vitássá nem tehetők.

[80] A kft.1 által felperesként indított per III. rendű alperesének a vizontkereseti kérelme – többek között – annak megállapítására irányult, hogy a perbeli ingatlan állami tulajdon tárgyát képezi, az állami vagyon része; a felperes ugyanezt a II. rendű alperes javára elővásárlási jogot alapító szerződés semmisségének a megállapítása és ezen jog ingatlan-nyilvántartási törlése iránt – elsődlegesként és másodlagosként is előterjesztett – kereseti kérelme körében jogi tényként állította.

[81] Az elsőfokú bíróság a 26.G.43.082/2017/58. számú ítéletéből kitűnően a III. rendű alperes ezen vizontkereseti kérelmét a rPp. 146. § (1) bekezdése szerinti jogszabályi feltételek teljesülése hiányában utasította el, kifejtette, hogy az érvényesített jog nem a felperes keresetével azonos vagy azzal összefüggő jogviszonyból ered, illetőleg a követeléssel szemben beszámításra sem alkalmas, emellett a III. rendű alperessel pertárs I. rendű alperes tulajdonában lévő ingatlannal kapcsolatos igényre vonatkozik, melynek előterjesztése fogalmilag kizárt; megjegyezte ugyanakkor, hogy az ingatlan állami vagyoni jellegét az ítéletben tényként megállapította.

[82] A felperes elővásárlási jogot alapító szerződés semmisségének a megállapítására és ezen jog ingatlan-nyilvántartási törlése iránti kereseti kérelmét azzal az indokolással utasította el, mivel nem az ajánlata minősült a legkedvezőbbnek a perbeli ingatlan értékesítésére meghirdetett pályázaton, ezért nem fűződik jogi érdeke a semmisség általa kért megállapításához.

[83] A kereseti és viszontkereseti kérelem fenti indokok alapján történő elutasításából következően az igények elsőfokú eljárásban történő elbírálása nem tette szükségessé a perbeli ingatlan vagyoni jellegének a vizsgálatát, e körben jogi következtetések levonását.

[84] A Fővárosi Ítéltábla a 10.Gf.40.077/2019/13. számú ítéletéből kitűnően a jogorvoslati eljárás során az elővásárlási jogot alapító szerződés semmisségének a megállapítása iránti viszontkereseti kérelmet elutasító ítéleti rendelkezés kivételével nem bírálta felül az egyéb, köztük a perbeli ingatlan állami vagyoni jellegének a megállapítása iránti viszontkereseti kérelem elutasítását, mert az elsőfokú bíróság határozata e körben – fellebbezés hiányában – jogerőre emelkedett;

[85] a felperes perbeli legitimációjának a vizsgálata alapján pedig arra jutott, nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az I. és a II. rendű alperesek közötti elővásárlási jogot alapító szerződés semmisségének a megállapítása iránti kereseti kérelemnek keresetösségi jog hiányában nem adott helyt.

[86] A Fővárosi Ítéltábla kitért arra, hogy a perbeli legitimáció hiánya kizárta a felperes által megjelölt érvénytelenségi okok érdemi vizsgálhatóságát, ezért a II. rendű alperes elsőfokú ítélet indokolása ellen irányuló elsődleges fellebbezési kérelmét alaposnak találva mellőzte a támadott határozat indoklásából a jogszabályba, jóerkölcsbe ütközés, feltűnő értékaránytalanság körében levont ítéleti jogi következtetéseket és mivel az elsődleges fellebbezési kérelem alaposnak bizonyult, nem tért át a másodlagos fellebbezési kérelem – melyben az indokolás akkénti megváltoztatását kérte, hogy a perbeli ingatlan nem képezi az állami vagyon részét – elbírálására, mellőzte a perbeli ingatlan állami vagyoni jellegének a vizsgálatát, az e körben elfoglalt ítéleti álláspont felülbírálatát.

[87] A fentiekből egyértelmű, hogy a perbeli ingatlan vagyoni jellegének a megítélésére az elsőfokú bíróság nem térhetett volna ki, e körben szükségtelen megállapítást tett, ezért az ítélet indokolásában szereplő, az állami vagyoni jellegre levont jogi következtetés – függetlenül attól, hogy az a másodfokú eljárásban nem képezhetette felülbírálat tárgyát – az elutasító ítéleti rendelkezéshez kapcsolódás hiányában anyagi jogerő hatással nem bír.

[88] Az anyagi jogerő vizsgálata szempontjából teljesen érdektelen, hogy a jelen per tárgyalása a fenti perre felfüggesztése került, egyébként a fellebbezésben foglaltaktól eltérően a 18.G.40.395/2018/26. számú végzés indokolása szerint a rPp. 152. § (2) bekezdésének az alkalmazására nem azért került sor, mert az előzményinek tekintett perben várható volt állásfoglalás a perbeli ingatlan állami vagyoni jellege tekintetében, hanem azért, mert az

elsőfokú bíróság álláspontja szerint a jogvita elbírálásának előkérdése volt annak a megállapítása, hogy a perbeli ingatlan tulajdonjogának átruházására vonatkozóan mely felek között és milyen tartalommal adásvételi szerződés létrejött-e.

[89] A fellebbezésben foglaltaktól eltérően az elsőfokú bíróság nem értelmezte tévesen sem az állami tulajdonra, sem a jogi személy tagoktól elkülönült vagyona vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket.

[90] Helytállóan rögzítette, hogy az Ávtv. 1. § (2) bekezdésének c) pontja és az Nvtv. 1. § (2) bekezdésének c) pontja állami, nemzeti vagyonba tartozóként – egyértelmű normaszöveggel – az államot megillető társasági részesedést nevesítik, az állami alapítású gazdasági társaság vagyonát nem vonják ebbe a körbe, a perbeli ingatlan állami tulajdonba tartozásának megállapítására alapot adó jogszabályi rendelkezést a felperes sem jelölt meg.

[91] Osztotta a Fővárosi Ítéltábla az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében előadott azon érvelését, hogy az Ávtv. 33. § (1) bekezdése szerint az állami vagyon átruházásának egyik esete a vagyon gazdasági társaság részére nem pénzbeli szolgáltatásként történő nyújtása;

[92] az apportálás útján történő tulajdonszerzés a versenyeztetéssel történő értékesítés Ávtv. 35. § (1) bekezdése szerinti főszabálya alól kivételt képezhet az Ávtv. 35. § (2) bekezdésének a b) pontja szerint.

[93] A perbeli ingatlan nem pénzbeli szolgáltatáskénti nyújtása, az, hogy annak az I. rendű alperes az ingatlan-nyilvántartásba 1/1 arányban bejegyzett tulajdonosa a perben nem volt vitás, annak a megítélése körében pedig, hogy az apportáló személye, az, hogy az I. rendű alperes alapítója, egyedüli tagja a Magyar Állam a perbeli ingatlan vagyoni jellegét meghatározó körülmény-e, helyesen vette alapul az elsőfokú bíróság a Ptk. 3:1. § (5) bekezdésében foglaltakat, jogi érvelését a Fővárosi Ítéltábla a Ptk. 3:1. § (1) és (4) bekezdéseiben, valamint a Ptk. 3:2. § (1) bekezdésében foglaltak a felhívásával az alábbiak szerint egészíti ki.

[94] A Ptk. 3:1. § (1) bekezdése szerint a jogi személy jogképes: jogai és kötelezettségei lehetnek. A Ptk. 3:1. § (4) bekezdése szerint a jogi személy törvényben meghatározott típusban, törvény által nem tiltott tevékenység folytatására és cél elérése érdekében alapítható és működtethető.

[95] A Ptk. 3:1. § (5) bekezdése szerint a jogi személynek saját névvel, székhellyel, tagjaitól, illetve alapítójától elkülönített vagyonnal, valamint az ügyvezetését és képviselését ellátó szervezettel kell rendelkeznie.

[96] A Ptk. 3:2. § (1) bekezdése szerint a jogi személy kötelezettségeiért saját vagyonával köteles helytállni; a jogi személy tagjai és alapítója a jogi személy tartozásaiért nem felelnek.

[97] A fenti jogszabályi rendelkezések szerint tehát a jogi személy gazdasági társaság alapítása olyan, a tagoktól elkülönülő vagyonnal rendelkező önálló jogalany létrehozására irányul, amely a bírósági nyilvántartásba vételét (cégbejegyzését) követően üzletszerű gazdasági tevékenységet folytatva a piaci forgalom szereplőjeként saját neve (cégneve) alatt jogokat szerezhet és kötelezettségeket vállalhat.

[98] A gazdasági társaság és a tag elkülönülő jogalanyiségének, a jogalanyiség korlátozott felelősségű létrehozásával történő megkettőzésének az a célja, hogy lehetőséget biztosítson a korlátlan helytállásra köteles természetes személyeknek arra, hogy vagyonuk egy részét elkülönítve, ahhoz önálló szervezetet rendelve a vagyონrész tekintetében önálló jogalanyt hozzanak létre.

[99] A vagyon és a felelősség tekintetében történő elkülönülés, a szigorú elválasztás elve a jogi személy lényeges kritériuma, melynek következtetésen érvényesülnie kell, ennek hiányában kiüresedne az a szabályozás, hogy önálló entitásként léphet polgári jogi jogviszonyokba, a saját neve alatt szerezhet jogokat és vállalhat kötelezettségeket, melyekért helytállni tartozik; a vagyoni jogalanyiságából következően saját maga rendelkezik a tagok (alapítók) által rendelkezésére bocsátott, illetve a tevékenysége során keletkezett vagyonnal, ez biztosítja a gazdasági háttérét annak, hogy helyt tudjon állni az általa vállalt vagy vállalás nélkül is a társaságot terhelő tartozásokért.

[100] Az elkülönült társasági vagyon jelent garanciát a hitelezők számára a társaság vagyoni helyzetét illetően; a tagok saját vagyonától elkülönült társasági vagyonnal biztosítható csak a társaság önálló felelősségi jogalanyiséga.

[101] A fent kifejtettekből következően az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra, hogy az eredetileg apport tárgyát képező perbeli ingatlan az I. rendű alperes alapítójának a vagyonától elkülönült vagyon, a tulajdonjogának az átruházásával, a társaság általi megszerzésével annak az állami tulajdoni jellege szükségképpen megszűnt; a Fővárosi Ítéltábla osztotta azt az érvelést is, hogy eltérő jogértelmezés a forgalom biztonságát veszélyeztetné, átláthatatlan viszonyokat eredményezne.

[102] Rámutat a Fővárosi Ítéltábla arra, hogy a jogalanyiség gazdasági társaság alapító általi létrehozásával történő megkettőzésének, a vagyoni – és az ehhez tartozó felelősségi – elkülönülés szigorú elvének az áttörésére a fellebbezésben hivatkozott határozatok nem szolgálhatnak alapul, ugyanis sem az Alkotmánybíróság, sem a Kúria nem helyezkedett arra az álláspontra, hogy az állam tulajdonában állónak minősülne az olyan ingatlan, amely egészében az állam tulajdonában álló gazdasági társaságé; az elbírált jogviták a közpénz és adatnyilvánosság kérdéskörét érintették, a „közvetett állami tulajdon” fogalmának csak az általuk vizsgált relációban van létjogosultsága.

[103] Mindezekre tekintettel nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a perbeli ingatlan állami tulajdonba tartozásának a hiányára vonva le helytálló következtetést a Lakás tv. 59. §-ára alapított elővásárlási jog megállapítására nem látott lehetőséget és a keresetet elutasította, ezért a Fővárosi Ítéltábla a fellebbezéssel támadott ítéletet a rPp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta, a III. rendű alperes csatlakozó fellebbezését pedig – a korábban már kifejtett okból – a rPp. 244. § (3) bekezdésének az alkalmazásával elutasította.

[104] A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a Fővárosi Ítéltábla a rPp. 239. §-a szerint alkalmazandó rPp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes felperest az alperesek másodfokú perköltsége megfizetésére, mely a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdései alkalmazásával, 6 munkaóra alapulvételével meghatározott összegű jogi képviselési munkadíjból áll.

[105] A III. rendű alperes csatlakozó fellebbezésének az elutasítása folytán vonatkozásában a jogorvoslati eljárás az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 57. § (1) bekezdésének a) pontja szerint illetékmentes, ezért a Fővárosi Ítéltábla az Itv. 80. § (1) bekezdésének i) pontja alapján megállapította, hogy az általa lerótt 48.000 forint csatlakozó jogorvoslati illeték visszatérítését jogosult kérni.

[106] A Fővárosi Ítéltábla a határozatát a rPp. 256/A. § (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül eljárva hozta meg.

Budapest, 2021. április 27.

Dr. Kurucz Zsuzsánna s.k.

a tanács elnöke

Levek Istvánné dr. s.k.

előadó bíró

Dr. Felker László s.k.

bíró